

KRISTAUS KARALIAUS

LAIKAS

No. 12. Metai XVI

Kovo-Mar. 21, 1936

TĒVU MARĪJONU RĒMĒJU SAVATRAŠTIS

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

EVANGELIJA

Jono 6, 1-15.

NUO metu Jėzus nuvyko į anapus Galilėjos, tai yra Tiberiados jūros. Jį sekė didelė žmonių daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė ant ligonių. Jėzus užėjo ant kalno ir tenai atsėdo su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventė, Velykos. Jėzus, pakėles akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausia minia, tarė Pilypui: Iš kur pirkšime duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? Sakė gi jis tai, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Tuomet vienas jō mokytinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežienės duonos kepalus ir dvi žuvi; bet kas iš to tokiai daugybei? Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi, jie susėdo, viso apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus gi ėmė duoną ir padėkojęs padalino sėdėjusiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Jiems pavalgius, jis tarė savo mokytiniais: Surinkite kas liko trupinių, kad nepražūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežienės duonos kepalų pripylė dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonės, pamatę, kad Jėzus buvo padaręs stebuklą, sakė: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jėzus, žinodamas, kad jie nori ateiti jo sugautų ir paskelbtų jo karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

LEKCIJA

Gal. 4, 22-31.

BROLIAI: Yra parašyta: Abraomas turėjo du sūnus, vieną iš tarnaitės ir vieną iš laisvos. Bet tas, kurs buvo iš tarnaitės, gimė kūno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadėjimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandori: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta

yra Agara; nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turis sąryšį su dabartine Jeruzalė, kuri draug su savo vaikais tarnauja. Ana gi Jeruzalė, kuri yra aukštybėse, yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta: Linksminkis nevaisingoji, kuri negimda; džiaugkis ir šūkauk, kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnus; nes tarnaitės sūnus nebus tėvainis kartu su laisvosios sūnumi. Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

J. E. VYSK. A. KAROSUI MININT 80 M. GIMIMO SUKAKTUVES

J. E. Vilkaviškio vysk. A. Karosas, gimė 1856 m. vasario mėn. 27 d. Anykščių parapijoje. Turėdamas 27 metus, gavo kunigo šventimus. Kurį laiką buvo vyskupo Paliuliono sekretorium. 1910 m. užėmė Seinų vyskupijos sostą. Taigi teko sunkiaisiais rusų spaudos laikais valdyti vyskupiją. Seinuose buvo iki Didžiojo Karo. Karo metu Ekscelencijai teko persikelti į Rusiją. Grįžęs iš Rusijos kurį laiką gyveno Punske. Čia Ekscelencijai teko daug nemalonumų pakęsti iš lenkų pusės. Punksą galutinai okupavus Ekscelencija persikėlė į Marijampolę. Pagaliau persikėlė į Vilkaviškį, sudarius čia vyskupijos centrą. Nors jau sulaukęs 80 metų, J. E. vysk. A. Karosas yra geros sveikatos. Visada laikosi griežtos dienotvarkės, labai daug skaito ir rūpestingai tvarko dvasinius ganomųjų reikalus.

Perdaug negirk žmogaus, kurį mėgsta gauja, neskandyk ir ano, kuriam prieštarauja.

Turėdami daugiau laiko ilgaus žiemos vakarais, išipratinkim visados perskaityti laikraštį nuo pradžios ligi galo.

Šventasis Juozapas

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

Laimingosios Mirties Globėjas

AMŽIUJE priešų baisaus persekiojimo ir kovojimo prieš Katalikų Bažnyčią, Jėzaus Kristaus Sužiedotinę, čia, žemėje, Dievo Apvaizda parėdė, kad Šv. Juozapas buvo paskelbtas Visuotinos Bažnyčios globėjas. Betgi visais amžiais Šv. Juozapas buvo *laimingosios mirties globėjas*. Kaip jis turėjo mirimo laimingą suraminimą ir paguodą iš Jėzaus ir Marijos globojimo, taip jis savo gerbėjams apturi mirimo paguodą būti Dievo malonėje. Tiems, kurie negyveno tikslaus ir pareigingo gyvenimo, jis dažnai stebėtinu būdu dėl jų gauna tą guodžiančią malonę, kad prima sakramentus ir daro atgailą.

Brangioji Mirtis

Šv. Raštas žymi, kad Dievo Akivaizdoje Jo šventųjų mirtis yra brangi. Ir kas gi gali būti brangesnio ir daugiau trokštamo, nekaip laimingoji mirtis? Visgi laimingoji mirtis dar nereiškia mirti apsuptais visais tais, kuriuos mylime ir būnant paguostam tikėjimo visomis galimomis viltimis ir gaunama paguoda, kurios trokštame. Šv. Vincentas Ferreras savo maldoje dėl laimingosios mirties neprašo ypatingo suraminimo ir paguodos, bet maldauja "karšto gailėsčio (atgailos) už mano nusikaltimus," ir meldžia "tikrojo tikėjimo, tvirto pasitikėjimo ir *tobulos meilės*." Asmuo, apimtas tokiais troškimais, yra pasirengęs visada pasitikti savo Dievą be ilgo prisirengimo. Taigi, *laimingoji mirtis reiškia mirimą esant Dievo malonėje*. Asmuo, kurs gyvena šventąjį gyvenimą, yra pasirengęs visada sutikti savo Amžinąjį Teisėją. Tikrumoje, dažnoji mintis apie mirtį padėjo šventiesiems gyventi tokį gyvenimą, kad galėtų laimingai mirti net nepasitikėta momentą. Štai, jėzuitų kunigas Morris, kai, stovėdamas sakykloje, skelbė Evangelijos žodžius: "Atiduokite ciesoriui, kas ciesoriaus, ir Dievui, kas Dievo" (Luk. XX, 25), kad mirties angelo žinia jam atėjo pamokslo dar nebaigus. Jis sustojo valan-

dėlei. Džiaugsmo šypsena nušvietė jo visą veidą. Ir iš lengvo jis pakartojo teksto žodžius: "Atiduokite ciesoriui, kas ciesoriaus." Po to staiga jis susvyravo, nusitvėrė sakyklos briaunų, ir užbaigė .. "ir .. Dievui, .. kas .. Dievo," slinkdamas į glėbį vieno, kurs paskubo į jo pagalbą. Tuo būdu jis atidavė savo numarintą kūną ir savo skaisčią sielą, kuri taip uoliai tarnavo Dievui.

To uolaus jėzuitų kunigo mirtis, nors buvo staigi ir netikėta mirtis, bet buvo brangi ir šventa mirtis, lygiai kaip buvo mirtis garsaus jėzuitų kunigo Jungmanno, profesoriaus Canisianume. Innsbrucko mieste, kurs jėzuitas 40 metų tam atgal buvo staiga pašauktas atsiimti savo užmokesnį Danguje. Tas uolus ir pamaldus kunigas troško staiga mirti. Ir Gerasis Dievas jam teikė tokią malonę. Dienos metu jis mokino studentus, ir vėliau kambaryje buvo rastas numiręs. Jo nuodėmklausys, kunigas Limburgas, tuo metu kalbėjo studentams Canisianume, reikšdamas: "Kunigas Jungmannas dažnai rengdavosi mirčiai, ir jis troško staiga mirti be kovos, kad tuomi, pašauktas į savo užmokesnį, būtų tikroje malonėje, mirdamas laimingąja mirtimi."

Taigi, melskimės į Šv. Juozapą, laimingosios mirties globėją. Jis mums gaus malonę gyventi skaisčių ir šventąjį gyvenimą ar mums padės daryti atgailą pirma nekaip bus per vėlu.

Ir dažnai maldaukime šiais žodžiais: "*Šv. Juozapai, laimingosios mirties globėjau, melski už mus, kurie atsikreipiame į Tave!*"

Jūrininko Prietelis

Apie 70 metų atgal, ten populingo New Yorko priemiestyje riogsojo skurdi ir apkeista lūšna, kurią buvo pastatęs vienas vargingas ir be šeimos žmogus. Tas viengūgis ir nuobodus gyventojas buvo jūrininkas, kurs, suimtas sunkių vargų ir neišgydomos ligos, papuolė į didelę nelaimę, ir nerado,

kas atjaustų jį ir padėtų jam. Iš tikrųjų, reikėjo pasigailėti to nelaimingo ir užmiršto viengugio žmogaus, nes po ilgų metų jūros tarnyboje jis apleido ne vien savo tikėjimą, bet ir nesipratino tikibiškose pareigose ir beveik nekėlė kojos į bažnyčią.

Kūdikystės dienos. jo motina mokė jį pažinti, kad Šv. Juozapas yra laimingosios mirties globėjas, ir kad tas Jėzaus gerasis patėvis padeda ir gelbsti paskutinėje agonijoje visiems, kurie su pasitikėjimu į jį atsikreipia ir šaukiasi jo maloningos pagalbos, ypatingai, jei jie yra dar neprisirengę stoti prieš Dievo Teismo tribūną. Sekdamas savo gerosios motulės kilnius nurodymus, tas nelaimingas viengugis kas dieną kalbėjo tris *Tėve Mūsų* ir tiek *Sveika Marija* Viešpaties Jėzaus patėvio garbei, kad apturėtų laimingosios mirties malonę.

Nungi, jis yra visai bejėgis ir silpnas, užmirštas, apleistas, bet jo pasitikėjimas į Šv. Juozapą dar neužgesęs, dar gyvas ir liepsnuoja. Jis yra netoli mirties durų, visgi niekas neateina jam padėti, pagelbėti. Bet, žiūr! Kas ten beldžia į jo lūšną, ir pasigailėjimo ir meilės stebukle! Pats Dieviškasis Išganytojas ateina, ateina Viešpats Jėzus Švenčiausiam Sakramente, nešamas kunigo, kad sergančiam ligonini duoti maloningą paguodą ir pastiprinimą jo paskutinę valandą čia, žemėje.

Su dideliu pasistengimu, nustebęs, mirštantis jūrininkas klausia:

“Kas dvasiškam tėveliui pranešė apie mano nelaimingą padėtį?”

“Garbingas žilaplaukis senelis, bet nepažįstamas man,” atsako kunigas.

“Tai buvo Šv. Juozapas, mano geradariu, tai buvo mano prietelis ir užtarėjas nuo pat kūdikystės dienų,” atsiliepė mirštantis jūrininkas, kai sudėjo savo rankas dėkingumui.

Ir netrukus, jis su dideliai reiškiančiu gailėsčiu išpažino savo nuodėmes ir priėmė paskutinius sakramentus.

Su meilinga šypsena ant lūpų, užmirštas ir apleistas jūrininkas laimingai mirė Šv. Juozapo, prietelio ir užtarėjo, maloningoje globoje.

Šv. Juozapas mirštančiam padeda pasveikti

Visur buvo tyluma. Tai buvo po vidurnakties. Šventoji tyluma buvo pertraukta tik vaitojimais, kurie ėjo iš vargšės, bet geros ir teisingos jaunutės ūkininkės, gyvenančios Pietų Italijoje. Tie vaitojimai buvo verkimo ašaros vienos mergaitės, neturinčios dar penkiolikos metų, kuri pasitaravo savo tėvui jo paskutinėje agonijoje. Vargše Agniete! Ji niekada nepažino savo brangios motulės.... Jos tėvas ją išauklėjo, ir nungi tas geras tėvas turėjo netrukus apleisti ją ir palikti našlaitę .. vieną, apleistą, užmirštą. Pusę valandos atgal, mūsų Išganytojas aplankė vargingą lūšną. Mirštantis tėvas dideliu gailėsčiu priėmė paskutinius sakramentus. Ir paskutinę valandą jis taip nusilpnėjo, kad tikėtasi jį matyti numirusį bent kurį momentą. Agnietė, kiek galėjo, gelbėjo mirštančiam savo tėvui, ir, jį laikydama savo prieglobstyje, prigelbėjo, kad galėtų lengvai atsikvėpti. Nuliūdusios mergaitės ašaros nuvilgė jo veidą ir krūtinę. Juoba, jis daugiau nebejautė nieko. Visi draugai ir kaimynai jį apleido, apart vienos vargingos kaimynės, kuri pasiliko padėti mirštančio tėvo nuliūdusiai ir raudančiai dukrelei.

Beauštant, rytmetį, pasigirdo varpų gaudimas.

“Ką tai reiškia?” Agnietė klausė kaimynės.

“Argi pati nebežinai, kad šiandien išpuola Šv. Juozapo šventė?” atsakė kaimynė.

“O Šv. Juozapai,” pašaukė Agnietė, ir puolė ant kelių. “Brangus Šv. Juozapai, padėk, gelbėk! Turi padėti man, gelbėti! Išgelbėk mano tėvą ir jį grąžink man!”

Tuo pačiu laiku ji jautė tokį viltingą pasitikėjimą į Šv. Juozapo galingą užtarymą, kad ji tvirtai tikėjo būsianti išklaudyta. Ir staiga ji stojo, priartino savo lūpas prie mirštančio tėvo ausies, ir garsiai tarė:

“Tėveli, Šv. Juozapas padės tau ir išgelbės tave. Pats gi dar nemirsi, bet gyvensi!”

Ir tas kūdikiškas tvirtas pasitikėjimas buvo atlygintas. Tėvas sveikėjo, tiesa, nors iš palengva, ir stiprėjo, bet dar negalėjo pats keltis iš lovos per daugelį dienų. Graži viltis visgi gaivino jį ir jo dukrelelę.

Štai, varpų iškilmingas gaudimas apreiškė kitą šventę. Tai buvo Gegužės, Švenčiausios Marijos, Dievo Motinos, mėnesio pirmoji diena! Vieškeliu, tarp daugelio žmonių, einančių į bažnyčią, matėsi ir Agnietės tėvas, kurį paremdama ir po ranka laikydama, eiti jam gelbėjo jo ištikima ir rūpestinga dukrelė. Jis į bažnyčią ėjo pirmą kartą nuo to laiko, kai sunkiai sirgo ir nebeapsitikėjo atsikelti iš lovos, bet pasidėjokiant Švenčiausiai Marijai ir Šv. Juozapui už dideles malones, kurias jie apturėjo dėl jo, jis dabar jaučiasi dėkingas ir laimingas, ir su nudžiugusia dukrele eina į bažnyčią ... melstis ir padėkoti!

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Kaip čia žiūrėti į šį atsitikimą? Katalikas vyras vedė katalikę. "šliūbą ėmė korte" pas valdininką. Vėliau juodu paėmė "divorsą." Dabar tas pats vyras vedė kitą katalikę merginą ir ėmė "šliūbą" bažnyčioje ir su šv. Mišiomis. Ar tai taip galima?

Juodkal.

Galima. Ar abiejų katalikų, ar kataliko su protestante "šliūbas ant korto" nėra šliūbas Bažnyčios akyse. Į tokius Bažnyčia žiūri kaip į gyvenančius poroje be šliūbo. Dėl to jų neleidžia nei prie sakramentų, kol jie nepataiso savo šliūbo. Abiejų katalikų, ar vieno kataliko su nekatalike šliūbas yra tikras, tik jei imtas prie katalikų kunigo.

Dabar gali suprasti, kad pirmasis tų dviejų katalikų "šliūbas ant korto" buvo ne tikras ir be vertės. Todėl jam persiskyrus ir galima buvo imti "šliūbas" bažnyčioje ir dagi su šv. Mišiomis.

Visų katalikų šliūbai turėtų būti bažnyčioje ir su šv. Mišiomis, nes tuomet pelno gausešnio palaiminimo iš Dievo.

Kaip gali katalikas priiminėti šv. Komunją kasdien, ar kas savaite, jei jis atsisako kalbėti su artymu? Jadvyga.

Reikia žinoti tokio atsisakymo priežastis, tai tik tuomet galima spręsti, ar gali, ar negali. Jei iš keršto, pykčio, neapykantos, ar puikybės, ar kitos panašios priežasties atsisako, tuomet tas asmuo nėra vertas šv. Komunjios ir, jei ima, turi nuodė-

mę. Jei atsisako kalbėti dėl to, kad išvengtų tuščių plepėjimų, o dažnai ir apkalbinėjimų, kaip įvairios "kūmutės" nekarta padaro, tai tuomet net gerai daro, kad neįsileidžia į kalbas.

Pirmas popiežius buvo šv. Petras, kurį paskyrė pats Jėzus Kristus, o kaip atsirado jo inpedinis antrasis popiežius, nes tuomet dar nebuvo kardinolų rinkėjų? Baltram.

Istorija nepaduoda aiškių ir tikrų žinių, kaip antrasis popiežius buvo išrinktas. Panašiai, kaip dabar popiežius renkamas negalėjo būti, nes tuomet to sistemo dar nebuvo Bažnyčioje. Taigi tik spėjama, kad šv. Petras pats paskyrė sau inpedinį, arba likusieji dar gyvi apaštalai paskyrė vykskupą pagalbininką šv. Petru su teise likti jo inpediniu.

Girdėjau iš universiteto studento, o jis iš to universiteto profesoriaus, kad šv. Rašte paduodamas aprašymas pirmųjų žmonių sutvėrimo yra neteisingas, nes įvairios rasės negalėjo atsirasti iš tos vienos poros. Kaip tą dalyką aiškinti? Studento švog'ris.

Kad studentas taip galėjo girdėti, tai labai galimas daiktas, nes yra nemaža tokių profesorių, kurie skelbia kaipo tiesą tai, apie ką nekurie tik spėlioja. Jei tas profesorius būtų bešališkas, jis turėjo pasakyti savo studentams, kad yra labai daug žymių profesorių ir tikrų mokslininkų, kurie tvirtina visiškai jam priešingus dalykus. Iki šiol mokslas nedavė pakankamų įrodymų, kad visa žmonija negalėjo atsirasti iš vienos poros, kaip šv. Raštas sako. Kol tų įrodymų nėra, niekas neturi teisės prikaišioti šv. Raštui netiesą arba melą.

Ar iš tikrųjų yra uždraustos skaityti Viktoro Hugo rašytos apysakos? Aliumnė.

Apskritai Bažnyčia draudžia skaityti knygas, kurios kenkia tikėjimui ir dorovei, nors jos nebūtų uždėtos ant "Indekso," bet tuo labiau negalima skaityti tokių, kurios yra pasmerktųjų knygon arba "Indekse" padėtos. Tokių skaičių iš Viktoro Hugo apysakų priklausė apysakos vardu "Notre Dame de Paris" ir "Les Miserables."

“Nužengk Nuo Kryžiaus!”

J. Bastūnas.

Jei tu Dievo Sūnus, nužengk nuo kryžiaus.... jei jis Izraelio karalius, tegul dabar nužengia nuo kryžiaus. ir mes jam tikime.” (Mato XXVII, 40 seq.)

NEKARTĄ mesėjome stacijas. Per Jeruzalės gatves sekėme mūsų Išganytoją, Savo kryžių benešantį. Matėme tą graudų Marijos su savo pasmerktuoju Sūnumi susitikimą; pagyrėme Veronikos drąsą ir švelnumą, kai ji nušluostė Jėzui krauju apipiltą veidą. Klausėmės Kristaus, kai Jisai suramino verkiančias moteris; matėme Jį atkartotinai po kryžiumi puolantį. Ir galų gale, girdėjome kujo smūgius, kai jie Jį prikėlė prie kryžiaus, ir tada, matėme Jį iškeltą ant jo. Regėjome prie kryžiaus mažą ištikimųjų saujelę ir girdėjome inirtusią gaują, savo Išganytojų rūstybe grumojančią. Ir, Jam tarp žemės ir dangaus kibojant.... iš tikrųjų šiurpulingas vaizdas!.... girdėjome pasitusių minią šnairuojant: “Jeigu tu Dievo Sūnus, nužengk nuo kryžiaus.... jei jis Izraelio karalius, tegul dabar nužengia nuo kryžiaus, ir mes jam tikime.”

Jeigu Kristus būtų nužengęs nuo kryžiaus, ar šitie žmonės būtų Jam tikėję? Jų pasieligimas pirmesniuose įvykiuose ir jų rikšmai po kryžiumi duoda atsakymą. Kai Kristus išgydė aklą gimusį, kaipp ženkla žydams, kad Jis yra Dievo Sūnus, jie atsisakė Jam tikėti. Kai Kristus vieną piktosios dvasios apsėstą, aklą ir nebylį pagydė taip, kad jis kalbėjo ir regėjo, jie nors ir stebėjosi, bet tuo pačiu laiku tarė: “Jis išvaro velnius per velnių kunigaikštį.” (Mato IX, 34.). Kai Jisai prikėlė iš numirusių Lozorių vieni įtikėjo į Jį, bet kiti skubinosi Jeruzoliman pranešti parisiejams, kad Kristus buvo padaręs, kad jie galėtų Jam prikišti. Kristus žydams davė tiek ir tiek prirodymų ir ženklų Savo Dievystės, bet jie nebenorėjo įtikėti. Savo širdžių gilumoj jie gerai žinojo, ar nors atjautė Jį esantį Kristumi, bet jų puikybė ir širdies užkietėjimas neleido jiems tai prisipažinti.

Kai žmogus neteisingai ir tyčia savo

artymą nuskriaudžia, ir tos savo piktadarystės dėl kokios visai menkos priežasties užsigina, jis dažniausia garsiai aiškina ir prirodo, kad jis gerai darė ir su geru tikslu taip ar taip pasielgė. Tai jo priemonė sąžinės balsui uždusinti; nes tas balsas nepaliaujamai sako, kad negerai, neteisingai taip daryti. Taip ir su žydais. Jie gerai žinojo, kad jie kryžiuoja Dievo Sūną. Už tai jie taip rėkia ir nerimauja; už tai jie Jam šaukė nužengti nuo kryžiaus. Jie bando apmarinti sąžinę, uždusinti josios balsą. Kristus pažino šituos žmones. Jisai žinojo jų mintis ir matė, kad jie užkietėję savo netikėjime.

Yra tik vienas tikslas, kuris bėga per visą Kristaus gyvenimą; tai visos žmonijos atpirkimas. Dievas Tėvas dangaus vartus vėl norėjo nusidėjusiam žmogui atidaryti. Kristus atėjo tą valią išpildyti. Jisai sako: “Aš ne pats savaimė atėjau; jis mane siuntė.” (Jono VIII, 42) ir vėl: “aš neieškau savo valios, bet valios to, kurs yra mane siuntęs.” (Jono V, 30). Alyvų daržely, Kristus meldžiasi: “Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė pračina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu.” (Mato XXVI, 39.). Buvo Dievo Tėvo valia, kad Kristus tą Savo kančios taurę net iki paskutinio lašo išgertų.

Mūsų kasdieniniame gyvenime beveik nuolatos kartojaši ta nukryžiuoto Kristaus ir šnairuojančios minios scena. Kristus, mūsų Išganytojas paliko mums pavyzdį. Jis mirė; o Savo Tėvo neišsižadėjo, nuo kryžiaus nenužengė. Tad mums privalu nors mažmožėlių išsižadėti, nors mažus nepatogumus pakęsti, kad galėtume Dievo valią išpildyti. Kai esame gundomi sulaužyti Dievo ar Bažnyčios įsakymus, kaip pasielgsime, koks mūsų nusprendimas bus? Ar stosime prie tų kurie bjaurina, šmeižia ir piktžodžiauja Dievą, ar kentėsime su kentėjančiu Kristumi, kad užsitarnautume tą atlyginimą apie kurį Šventasis Povilas, Apaštalas kalbėjo: “jei draug kentėsime, draug ir viešpatausime” (II Timot. II, 12).

PAMOKSLAS ŠV. JUOZAPO ŠVENTEI

Kan. Ign. Česaitis

Darbininkų Globėjas

BEMAŽ prieš 40 metų, popiežius Leonas XIII, nagrinėdamas vienoje enciklikoje priežastis dėl kurių jo pirmatakas Pijus IX paskelbęs šv. Juozapą visuotinosios Bažnyčios Globėju, išskėlė tuos gerumus, kurie atitenka darbo pasauliui. „Kalbant apie darbininkus“, sakė jis, „jie turi ypatingą teisę kreiptis į Juozapą ir juo pasekti. Juozapas, iš tikrųjų, gyvena dirbdamas ir reikalauja iš savo darbo visa, kas yra būtina šeimai išlaikyti.“ (Enc. Quamquam pluries, 1889 m. bal. 15 d.).

Šv. Juozapas buvo darbininkas. Šitas titulas buvo bemaž tikrinis jo vardas. Anot Evangelijos, jo tautiečiai vadino Jėzų taip pat darbininko Sūnumi, o ir Juozapo Sūnumi: „dailidės sūnus“ (Mat. 13, 55). Šv. Juozapas dailidė, stalius, neveltui visų darbininkų Globėjas. Jis savo globa mums padeda, o savo pavyzdžiu drąsina.

Štai du atsiminimai, kuriuos šios šventės proga nagrinėsime:

I. Šv. Juozapo globa

Be abejo, visi dangaus šventieji pasiryžę padėti, kai mes į juos kreipiamės, bet ypatingas darbininkų tarpininkas pas Dievą yra šv. Juozapas. Jis, taip sakant, geriau už kitus danguje supranta rankų darbo žmogų, jo vargus ir rūpesnius, nes jis pats yra vienas mūsų amato žmogus. Dėl to su visu pasitikėjimu dėstykite jam savo sveikatos reikalus.

Žmonių manymu, sveikata yra brangiausias turtas. Mes galime apie tai spręsti iš kiekvienos dienos pasikalbėjimų, pasisveikinimo, kada sakoma: „Sveikas, gyvas!“

Kodėl ypač darbininkui brangi sveikata? Todėl, kad retas jūsų turi pinigų atsargą. Paprastai tenka gyventi ir dirbti diena iš dienos, galą su galu sumegsti, jeigu yra darbo ir sveikatos, o kas būtų be sveikatos, ligai paguldžius į lovą? Baisu pagalvoti, Juk dažniausiai reikia aprūpinti ne tik save, bet ir didesnę ar mažesnę šeimą. Galime įsivaizduoti visą rūpesnį ir

baimę, kada šv. Juozapas vieną rytą dėl senatvės ir ligos jau neatsikėlė, darban išėjo....

Bet ką reiškia darbininkui sveikata, jei darbo stinga? Nebeturi duonos nei jis, nei jo šeima. Štai skaudus šių dienų darbininkui smūgis. Šimtai ir tūkstančiai darbininkų, norinčių dirbti, darbo neturi, išmesti į gatvę, išbadėję slankioja.

Šiandien atėję bažnyčion pagerbti savo Globėją, paprašyti sveikatos, pasimelskime, kad baigtųsi kuogreičiausiai sunkūs ekonominės krizės laikai, sukaustę darbininką. „Tėve mūsų... kasdienės duonos duok mums šiandien.“ Ne pagieža, ne keiksmas ir smurtas sutvarkys pasaulį, bet visų žmonių bendros pastangos pašalinti dabartinę negerovę ir nepalaimą.

Šv. Juozapas, kurs buvo kaip ir jūs priklausomas nuo darbo, gerai supranta mūsų nerimą, Jis užsistos pas Apvaizdą, kuri maitina paukščius ir rėdo lauko gėles, kad nesitėtų krizė, kuri skaudžiai liečia jūsų reikalus. Prie sveikatos jis parūpins ir prašomojo darbo.

Ne tik mes reikalingi darbo, bet darbo pakankamai apmokamo.

Jei šv. Juozapas prakaituodamas tašė ir kalė, aišku, jis buvo tiek apmokamas, kad galėtų pragyventi visa šventoji šeima. Juk jis buvo jos maitintojas.

Ir kai jūs skundžiatės: „Neapsimoka, nieko negalima uždirbti!“ jis žino, jis supranta, ką tai reiškia. Atlyginimas turi atitikti darbą ir pragyvenimo reikalą.

Mūsų amžius daug daro gerindamas darbininko būklę, įstatymais apsaugodamas jo teises, kurdamas darbininkų organizacijas, kurios patikrintų jo darbo našumą, tačiau, reikia pasakyti, kad nepaisant visų pastangų, darbininkija dar neišsilaisvino iš skurdo ir vargo. Iš dalies čia kaltas ir mūsų skirtumas tikėjimas, kurs lygina žmonių skirtumus ir visus telkia į vieną dangiškojo Tėvo šeimą, kurioje mes jaučiamės esą visi broliai, seserys. Štai dėlko šandien besikreipdami į savo Globėją ir prašydami žemiškų gėrybių — sveikatos, darbo, pakankamo atlyginimo, — maldaukime ir tų

gėrybių, kurios kelia mus į mūsų Globėjo kuklųjį, darbingąjį, šventąjį gyvenimą. Ne viena duona žmogus yra gyvas.

II. Jo pavyzdžio pamoka

Šv. Juozapo gyvenimas mums primena darbo pareigą, kilumą, šventumą.

Nes yra darbo pareiga, įstatymas. Nesvarbu kuris darbas, rankų ar tik proto. Visus riša darbo pareiga ir niekam nevalia nuo šitos pareigos pabėgti.

Dievas sutverdamas žmogų įpareigojo Jį dirbti jau rojuje, "kad dirbtų ir sergėtų" (Prad. 2, 15).

Žmogui prasikaltus Viešpats pridūrė: "Žemė bus prakeikta dėl tavo pasielgimo; sunkiai dirbdamas tu iš jos maitinsies per visas gyvenimo dienas; ji tau želdins erškėčius ir usins... ir savo veido prakaite tu valgysi duoną" (Prad. 3, 17-19). Ar tai nėra naujas darbo įstatymas? Darbo pareiga yra ankstyvesnė už nuodėmę; ji taip sena kaip pasaulis.

Šita pareigą neturi išimties. Net dieviškoji šeima nebuvo laisva nuo darbo. Rankų darbu Jėzus, Marija ir Juozapas maitinasi.

Nuo Nazareto laikų darbas, kiekvienas amatas yra kilus. Senovė šito nežinojo.

Kaip ji tuomet vertino rankų darbą? Darbas buvo vergų, bet ne laisvųjų pareigą; laisviesiems jis buvo pažeminimas, gėda.

Tenevalgo kas nedirba, šaukia tautų apaštalas Povilas. O kaip mūsų priežodis sako: "Tinginio valgoma duona verkia!" Verkia, nes laužomas visuotinis paties Dievo ir įgimties darbo įstatymas. Gyvenimas be darbo — rėmai be paveiklo. Kaip paukštis skirtas skraidyti, žmogus dirbti.

Ir šitą darbą ypač pašventino mūsų Globėjas.

Krikščionis darbininkas kiekvieną dieną dirbdamas supranta ne tik dirbąs duonai, gaudas litą, bet matąs tamė Dievo valią, savo paskirtį ir pašaukimą. Ir šita prasme jis imasi darbo ir jį aukoja, kad galėtų ne tik pragyventi, bet ir pašvęsti savo gyvenimą.

* * *

Joana d'Ark, Orleano mergelė, kuri išgelbėjo savo tėvynę, buvo kilusi iš labai ne-

turtingos šeimos. Šiandien ant kuklių jos tėvo namų stovi parašyti tik du žodžiai: "Tegyvuoja darbas!" Šitas šūkis, jo įvykdymas, paprastą mergaitę padarė šventąja ir tėvynės išgelbėtoja.

Mūsų darbas, darbas sąžiningas, sekant savo Globėju, turi tobulinti ir mūsų sielą ir vaduoti mūsų tėvynę, taip dar labai atsilikusią visose srityse nuo kitų tautų. Varžydamies dėl darbo, įsitempę dirbdami, savo darbą aukodami Visagaliui, mes tikrai pagerbsime savo Globėją, susilauksime jo paramos ir palaiminimo. Amen.

Bokšto Langelis

— Yra tokių lietuvių, kurie nors ir atskilę nuo tikros bažnyčios, vis dar vadina si krikščionimis ir vienur ar kitur net įsi-
steigia savas bažnyčias. Tokių lietuvių padėtis dažnai ir lengvai svetimtaučius žmones suklaidina. Štai vienas nuotikis: Vieno miesto airių parapijos klebonas nežinojo ar tame mieste lietuvių bažnyčia tikrai katalikiška ar ne. Sykį, sutikęs tos bažnyčios kleboną, klausia jo ar ta lietuvių bažnyčia katalikiška ar ne. Sužinojęs, kad ta bažnyčia tikrai katalikiška, airių klebonas pasakė, "Kiekvieną kartą kai praeidavau pro jūsų bažnyčią, pakeldavau mano skrybelę, bet su ta sąlyga, jeigu ta bažnyčia katalikiška. Dabar galėsiu tai daryti be jokios baimės."

— Atėnų arkivyskupas Msgr. Filipecci kitų katalikų hierarkų lydėmas aplankė Graikijos karalių. Ta proga karalius Jurgis užtikrino katalikybei visišką ir pilną laivę Graikų žemėje. Graikijoje yra trys katalikų arkivyskupijos, penkios vyskupijos ir vienas apaštališkas vikariatas.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, retkia idėti 3c kra-
sos ženklelį atsakymui

ŠVENTASIS JUOZAPAS — MŪSŲ GLOBĖJAS

*Eikim, išalkę ir suvargę žmonės,
 Juozapo melsti gausingos malonės, —
 Jis galingesnis už Juozapą pirmą, —
 Apgins nuo bado.*

*Juozapai šventas, mums maloningas!...
 Kur gi žmogelis kreipsis nuodėmingas?...
 Būki gynėjas valandoj mirimo,
 Dienoj paskučiausioj.*

1085260

MARIJONŲ SEMINARIJOS KLIERIKŲ RAŠINĖLIAI

Marijonų Kongregacijos Statistikos

Tėvų Marijonų Kongregacija yra sena kongregacija. Ją įsteigė garbingasis Dievo tarnas Stanislovas Papezynski, 1673 metais. Nuo to laiko iki 1911 m., kada ji tapo atnaujinta, šią vienuoliją valdė 29 generolai. Atnaujinimas 1911 metais buvo reikalingas todėl, kad carui uždraudus vienuolijai priimti naujus narius, atėjo laikas kada liko tik tai vienas kongregacijos narys. Tai buvo kun. Vincentas Senkauskas, paskutinis Baltųjų Marijonų viršininkas. (Mat, Marijonai pradžioj nešiojo baltus abitūs, nuo ko jie pavadinoti Baltieji Marijonai). Tačiau. 1909 metais slaptu būdu prie vienuolio Vincento Senkausko prisidėjo kun. Jurgis Matulevičius, kuris vėliau atnaujinimo darbą ir atliko.

Būtų, tat, mums gera ir įdomu išsižūrėti kiek ši atnaujinta Marijonų Kongregacija iki šiol yra nuveikusi ir kiek veikia.

Kun. V. Senkauskui mirus 1911 m., Marijonų generolu tapo išrinktas kun. J. Matulevičius, kuris vienuoliją valdė iki savo mirties 1927 m. Popiežius a. a. Jurgį Matulevičių pakėlė į arkivyskupus. Kun. Pranciškus Būčys, dabar vyskupas, išbuvo Marijonų generolu nuo 1927 m. iki 1933 m. Dabartiniu Marijonų Kongregacijos generolas yra kun. Andriejus Cikoto, M.I.C.

Pagal paskutinį metraštį, 1934 metų pabaigoj, narių Marijonų kongregacijoje buvo 430. Jų tarpe priskaitomas vienas arkivyskupas Pranciškus Karevičius, vienas vyskupas Pranciškus-Petras Būčys, 92 kunigai, 102 klierikai, 142 vienuoliai broliukai, 43 naujokai, 46 postulantai ir 3 sandarbininkai.

Marijonų randasi 7 šalyse. Dauguma darbuojasi Lietuvoje, Lenkijoje ir Amerikoje. Kitus randame Latvijoje, Italijoje, Anglijoje ir Mandžiuke (Mažoj Azijoje). Lietuva globoja daugiausia Marijonų — 163. Amerikai priskaitoma 95 Marijonai. Lietuvos Marijonai turi penkis savus namus,

Lenkijos — šešis, Amerikos — keturis, Latvijos — du; kitų šalių, po vieną. Didžiausias kongregacijos namas yra Mariampolėje, Lietuvoje, kuriame gyvena 110 vienuoliai. Antras didžiausias namas randasi Varšuvos priemiestyje, Bielanyje, kur randasi 53 Marijonai vienuoliai.

Įdomus ir gausus yra skaičius tų darbų, kuriuos Tėvai Marijonai atlieka. Marijonai rūpinasi aštuoniomis parapijomis. Apart tiesioginio parapijinio darbo, Marijonai dar tvarko kitas 8 bažnyčias ir 4 koplyčias. Tėvai Marijonai veda 9 mokyklas, kurių tarpe yra viena seminarija ir viena kolegija; abi paskutini randasi Amerikoje. Naujokynų yra šešeta, kurių dvi Amerikoje — vienas lietuviams, Hinsdale, Ill., o kitas lenkams, Washington, D. C. Nuosavių spauduvių Marijonai turi keturias. Jie leidžia 4 laikraščius, ir prie to bendradarbiauja daugeliui kitų katalikiškų laikraščių. Prie glaudas Marijonai turi tris, muziejus du, dvi amatų mokyklas ir du bendrabūčius. Apart šių įstaigų vedimo ir kitų kilnių užsiėmimų, Tėvai Marijonai tvarko apie 20 įvairias draugijas, duoda misijas bei kolekcijas įvairiose parapijose.

Harbine, Mandžiuke, Marijonai dirba tikrą misijonierišką darbą rusų pravoslavų tarpe. Ten darbuojasi septyni Marijonai vienuoliai, kurių tarpe yra trys kunigai. Jų vyresniuoju yra kun. Fabijonas Abrantowicz, kuris turi tam tikras vyskupiškas teises. Marijonų padėtis šioj stotyje yra labai sunki ir varginga. Jie ten veda taip pat ir mokyklą, kurią lanko 112 mokinių.

Šios statistikos parodo nuopelninę ir platingą Marijonų darbą, Kristaus vinyne dirbamą. Reiškiamo vilties, kad laikui bėgant, ši darbuotė padidės kongregacijai augant, ir tuomi galės atnešti Dievui didesnės garbės ir žmonių sieloms naudos.

M. Jodka, M.I.C.

Tiktai tada suprasi tikrą laikraščio naudą, kada įprasi jį visą nuo pradžios ligi galo visada skaityti.

“Nebijokime Luciferiaus”

NE tarnausiu! Luciferius, šviesos nešiotojas, Dievo išmintingas angelas, ištare tuos išdidžius žodžius savo Kūrėjui. Tų žodžių aidas ir šiais laikais skamba. Tas neištikimas tarnas stropiai pildo savo nusistatymą. Teisingai Jobas kalba, “Visas žmogaus gyvenimas šioje žemėje yra kova.” Luciferius su savo sėbrais išsisklaidė po visus pasaulio kampus. Nuo piktųjų dvasių nepasislėpsim orlaivais nuskrisdami į aukštas padanges, nei nusileisdami į jurių gelmes, nei švento vienuolio ar vienuolės celėje. Piktosios dvasios visur ieško sau aukų, nemirtingų sielų.

Tačiau, nėra ko nusiminti. Luciferius, tiesa, tykoja kai liūtas, ieškodamas ką praryti, bet ar neatėjo Kristus, Dievo mylimasis Sūnus, išganyti, išgelbėti pražuvusią avele? Tik pasirinkime Jį mūsų vadu, o pergalė užtikrinta. Piktą dvasia nuolatiniiais užpuolimais gązdina žmogų, bet ko turim bijotis jeigu Kristus yra su mumis! Kas drįs stoti prieš mus? Nebūkime bailiai! Stokime į kovą prieš Luciferių, sakdami jam, “Ne tarnausime!”

Sename Įstatyme skaitome, kaip Pilistinų milžinas Galijotas kasdien išeidavo ant aukšto kalno pašityti iš Izraelitų. Jis kvietė bet kurį žmogų iš žydų tarpo į kovą su juo. Bet žydams, šis milžinas iš tolo išrodė baisus. Tik staiga, vieną dieną atsilanko į Izraelitų stovyklą jaunikaits Dovydas. Išgirdęs Galijotą, žydus išjuokiantį, Dovydas pasirūžta grumtis su milžinu. Karalius Saulius pradžioj nenorėjo leisti Dovydo į tokį pavojų, bet galų gale sutiko.

Mažas Dovydas, apsiginklavęs tikrai su laidykle ir penkiaais mažais akmenimis, išėjo prieš Pilistinų milžiną, Galijotą. Milžinas, išvydęs Dovydą ateinantį su juo grumtis, tik gardžiai nusijuokė. Besiartindamas, Dovydas Galijotui prabilo, “Tu eini prieš mane kardu, ietimi ir skydu, o aš prieš tave galybių Viešpaties vardu.” Tuos žodžius ištare, Dovydas sviedė iš svilksnies, ir akmenėlis pataikė milžinui tiesiog į kaklą. Galijotas griuvo, Dovydas pribėgęs jo paties kardu nukirto jam galvą. O Pili-

stinai, visa tai pamatę, mustebo; baimė apėmė juos visus. Bematant visi leidosi bėgti. Po to, Dovydo vardas pragarsėjo po visą šalį. Tuojaus žydai norėjo jį padaryti savo karaliumi.

Galijotas, tai tikras piktosios dvasios paveikslas. Ji džiaugiasi ir tyčiojasi iš tų žmonių, kurie jos bijo. Kai tik ji pastebi kurį nors darant atgailą — ar tai pasnikkaujant ar šiaip jau kūną varžant — tuojaus pasigirdi jos šnibždėjimai, “Kam tu, kvaili, tarnauji Dievui? Ar manai tokiu būdu manęs išvengti? Ar tiki, kad atgaila tave išgelbės nuo mano jungo bei užpildinėjimų?” Visur ir visad galima girdėti panašių piktosios dvasios šnibždėjimų. Tik bailūs stovi ir tyli kaip žydai prieš Galijotą. Tik tie, kurie kaip drąsus Dovydas, eina sutikti savo priešą, padėdami visą viltį Dievuje; neduoda jie Luciferiui tyčiotis iš savęs, bet jam dar taria, “Tavęs nebijome! Per amžius tau ne tarnausim.” Šis būtų pirmas ir sunkiausias smūgis velniui. Mums reikia tokios drąsos, kokią Dovydas parodė.

Kareivis tik tuomet gali teisingai pareikšti baimės, kada mūsų karštyje praranda jis savo ginklą. Tada jis tampa bejėgis, neturi kuo gintis, mirtis neišvengiama. Bet ar katalikas beginklis šioje gyvenimo kovoje? Malda, kryžius, Jėzaus vardas, švestas vanduo — visas pragaro galybes nutildė. Gal neišmėginom, už tat nežinom šių priemonių galią.

Kristus gerai žinojo piktųjų dvasių galybę ir kad jos neduos žmonėms ramybės, tat Jis ir pamokino mus kaip reikia elgtis pagundai užėjus. “Melskitės, kad neįpultumėte į pagundą.” (Mat. XXVI, 41). Šiais žodžiais Kristus norėjo įtikrinti mus, jog malda yra galingesnė už pragaro išminčius.

Dabar kyla klausimas, koku būdu kryžius gali apginti žmogų nuo piktųjų dvasių užpuolimų? Kada pamatome nuodingą gyvatę, pilni baimės bėgame kiek tik pajėgiama, nes tas gyvūnas yra gyvybei pavojus. Panašiai daro ir šėtonas, kada išvyta kryžių. “Vos piktosios dvasios pamato šį ženklą, kai pilnos išgąsčio bėga šalin,” sako Šv. Krisostomas. Tas kryžius, ant kalno Kalvarijos iškeltas, davė Luciferiui

galutinį smūgį. Jį mirtinai sužeidė.

Jėzus, prieš mirdamas ant kryžiaus, išmokė mus vartoti dar kitą priemonę, kad pergalėtume pikta dvasią, sakydamas, "Mano vardu jie išvarinės velnius." (Mark. XVI, 17).

Todėlei, nebijokime Luciferiaus ir jo sėbrų. Būkime drąsūs kaip Dovydas. Kada šėtonas prisitartins prie mūsų, tarkime jam, "Eik šalin, šėtone! nes parašyta, Viešpati savo Dievą, tegarbinsi ir Jam vienam tarnausi!" (Mat. X, 11).

J. Kuprevičius, M.I.C.

Išmintingi Berniuko Žodžiai

Mažasis Mykolas jau ne kartą buvo nuėjęs su savo protestantais tėvais į kirke — protestonų bažnyčią. Berniukas jau žinojo kaip ten viskas atrodo.

Kartą vaikas, išėjęs su tėvu pasivaikščioti, užklausė tėvo, rodydamas į katalikišką bažnyčią, "Tėveli, kas tenai per do gražus namas?"

Tėvas atsakė, "Tai yra katalikiška bažnyčia."

"U,ū,ū,.... aš noriu pamatyti kaip vidus atrodo," maldaujančiu balsu prašėsi berniukas tėvo.

Tėvas vaiką įsivedė katalikų bažnyčion. Vaikolis stebėjosi bažnyčios grožiu. "Tėveli, kaip čia viskas visur gražu.... Pas mus tokio altoriaus nėra. Ir, o.o...o.. žiūrėk, tėveli; ten prie altoriaus dega raudona šviesta. Kam ji ten?"

Tėvas šiek tiek buvo apsipažinęs su katalikų bažnyčios apeigomis, todėl vaikui ir paaiškino ką ta švieselė prie altoriaus šviečianti reiškia. "Sūneli, už tų durelių, kurias matai ten: ant altoriaus, yra Dievas."

"Bet, tėveli, kodėl mūsų bažnyčioj tokios lemputės nėra?" nuliūdusiai užklausė tėvo vaikas. Ir tėvas, noromis nenoromis, sūneliui išaiškino, sakydamas, "Pas mus nėra tokios švieselės, nes pas mus nėra tokių durelių, o tai dėl to, kad pas mus nėra Dievo."

Mykoliukui toks pasakymas nepatiko — ir nors buvo dar vos vaikutis, pasisakė tėvui: "Tėveli, aš noriu eiti šion katalikiš-

kon bažnyčion, nes aš noriu būti ten kur Dievas."

Koki gražūs ir išmintingi to vaikučio žodžiai! O kad visi protestantai panašius žodžius ištartų ir grįžtų į tikrąją Katalikų Bažnyčią-

J. Sidlauskas, M.I.C.

Džiaugiasi

Džiaugiasi Marijonų seminarijos misijų kuopa savo geraširdžių bendradarbių skaičiumi. Atsiranda naujų bendradarbių, kaip iš vakarų, taip ir iš rytų. Ir ištikrųjų yra ko džiaugtis, nes tas skaičius beveik kasdien dauginasi. Kiekvienas teikiasi prisijusti dalykų, bei dalykėlių pagal išgalės. Ir žinoma, džiaugdamiesi dėkojame mūsų bendradarbiams, kad ir už mažiausį siuntinėli, nes matome tuomi mūsų vienminčių gerą širdį.

Nesenai apturėjome tokį laišką:

Brangūs Misijų Darbuotojai:

Prisiunčiu keletą dalykėlių šventoms misijoms, taip pat dėžutę krasos ženklelių.

Linkiu ko sėkmingiausios darbūtės, ir sveikatos kilniuose darbuose.

Su gilia pagarba,

B. Miciūnienė,

New Britain, Conn.

Norime padėkoti sekantiems mūsų bendradarbiams už prisijustus dalykus:—

Žvirblienė K., Melrose Park, Ill.

Petruškienė V., Waukegan, Ill.

Dubauskienė J., Waterbury, Conn.

Rukus M., Buckland, Conn.

Miciūnienė B., New Britain, Conn.

Vaičiulienė A., Kingston, Pa.

Damasevičienė E., Forest City, Pa.

Puskienė A., St. Clair, Pa.

Mikolaitis J., Brooklyn, N. Y.

Perekšliūtė A., No. Abington, Mass.

Jums nuoširdžiai dėkojame už gerą širdį ir prašome ir toliau su mumis bendra dirbiauti. Kad Dievulis visus mūsų prietelius laimingų gausiomis Savo malonėmis.

J. Buja, tvarkytojas.

"Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiųjų, jūs neįeisite į dangaus karalystę." (Mato IV, 20).

Pašto Ženklų Skyrius

Marijonų Seminarijos misijonierių kuopos darbuotė smarkiai varosi laivo skaitytojams ją paremiant. Tų kurių vardai dar nebuvo minėti bet kurie prisiuntė pašto ženklų vasario mėnesyje seka:

Vaitekūnas P., Chicago, Ill.
 Seserys Kazimierietės, Chicago, Ill.
 Jesiūnytė A., Chicago, Ill.
 Motūzaitė S., Chicago, Ill.
 Levgaudas A., Chicago, Ill.
 Juras Pranas Kun., Lawrence, Mass.
 Misienė L., Cleveland, Ohio.
 Navickas J., Seranton, Pa.
 Novick A. p-lė., E. Walpole, Mass.
 Kirmilienė M., Worcester, Mass.
 Sandys A. P., Hinsdale, Ill.
 Damasevitz E. p-ia., Forest City, Pa.
 Senkus K., Worcester, Mass.
 Stantus O. p-ia., St. Charles, Ill.
 Bataitytė O., Worcester, Mass.
 Yokshas S. p-ia., Brooklyn, N. Y.
 Žvirblienė K., Melrose Park, Ill.
 Sklenis A., Athol, Mass.
 Miciūnienė B., New Britain, Conn.
 Vosiliūtė M., Waterbury, Conn.
 Zingzdinienė M., Waterbury, Conn.
 Novazelskienė L., Aurora, Ill.
 Kučinskas K., Kingston, Pa.
 Kaduškevičienė U., Kingston, Pa.
 Shillis A., Minersville, Pa.

Malonu pastebėti jog Seserys Kazimierietės iš Čikagos prisidėjo prie mūsų bendradarbių. Pereitą mėnesį jos atsiuntė labai didelį pundą, kuriame buvo virš 12,000 pašto ženklelių. Kitą nemažą pundą prisiuntė p-as Karolius Senkus, Worcester, Mass. Jame buvo arti šešių tūkstančių

* * *

Misijonierių kuopa dėkoja visiems misijų rėmėjams!

* * *

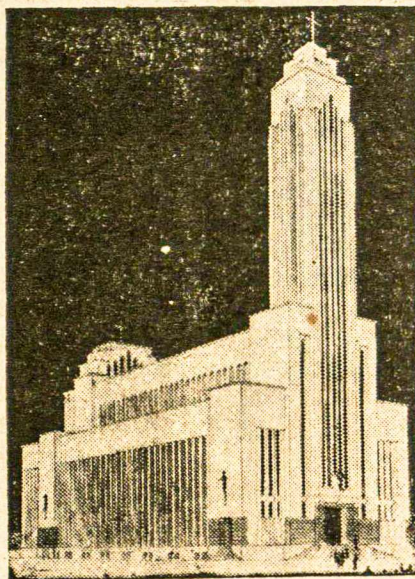
Tarp tų kurie atsiuntė pašto ženklų ir kitų dalykėlių yra daugelis kurie tame pačiame siuntinyje įdėjo ir įvairių pasveikinimo kortelių, šventųjų bei religinių paveikslėlių. Laikui bėgant jų susidarė gan daug. Todėl sudarę gražų siuntinį kuriame radosi virš 1,300 pasveikinimo kortelių bei paveikslinukų, nusiuntėm visa į Pranciškonų vienuolius, kurie jas vartoja savo misijų

darbuose tarp indijonų Amerikos vakarinėse valstybėse. Be abejo indijonukai nudžiugs tas korteles bei paveikslukus gavę. Nors šioki dalykėliai savyje yra mažos vertės, visgi tokiam tikslui panaudoti, pasidaro tikrai vertingi. Jie atneša spindulėlius laimės tiems, kurie tikrai yra vargingi, kaip tie žmonės kurių tarpe misijonieriai dirba.

* * *

Pašto ženklai, pasveikinimo kortelės, šventųjų paveikslukai, blizgučiai, rožančiai, medalikėliai ir kiti panašūs siunčiami šiuo antrašu:

Mission Club,
 Marian Hills Seminary,
 Hinsdale, Ill.

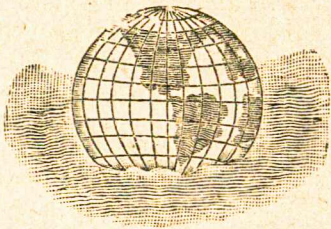
Priskelimo bažnyčia, d. bar stotoma Kaune. Joje bus tautos panteonas, kuriame bus laiduojami Lietuvai nusipelnę vyrai. Šios bažnyčios kertinis akmuo pašventintas 1934 m. birželio m. 8 d., per pirmąjį lietuvių tautinį eucharistinį kongresą.

Genijams sekasi viskas, dėlto, kad jie mokėjo kaip stinaudoti minutes ir sekundas.

Jei žmogus vieną ir kitą dalyką atidės "kol turės liuosėsniio laiko," tobūna užtikrintas, jog tas liuosėsniis laikas nepasirodys. Jei ketini palikti savo pėdas laiko smėlyne, tai nuimk kojas nuo kedės.

Katalikų Pasaulyje

MADRIDAS. — Socialistai ir komunistai iš naujo pradėjo dūkti kai kuriose šalies dalyse. Sukėlė kruviniausias politines riaušes, šį kartą stačiai prieš katalikus. 10 bažnyčių ir vienuolynų apgriauta, arba visiškai sunaikinta (sudeginta). Po paskutinių rinkimų ikišiol socialistai ir komunistai sunaikino apie 46 bažnyčias ir vienuolynus. Per kovo 9 d. riaušes keli asmenys nužudyta ir kelios dešimtys sužeista.

VATIKANAS. — Čia patirta, kad Popiežius Pijus XI sušauks konsistoriją gegužės mėnesį, kad priėmus kardinolų kolegijon kelius narius, kurie gruodžio mėnesį buvo skirti kardinolais, bet dėl kai kurių aplinkų negalėjo dalyvauti viešoje konsistorijoje, kai priimti kiti nauji kardinolai. Be to, kalbama, kad Popiežius per ateinančią konsistoriją skirs dar du naujus kardinolus.

DĖS MOINES, Ia. — Wuchowo, Kwangsi, Kinijoje, apaštališkas prefektas mons. B. F. Meyer parvyko iš Kinijos atostogų po 18-os metų misionieravimo. Jis kalba kinų kalba, nes per penkerius metus nuodugniai studijavęs šią kalbą. Jo prefekturoje yra 23 kiti katalikai misijonieriai. Prefektūra užima 30,000 ketvirtainių mylių plotą, kuriam gyvena apie pusšesto milijono žmonių. Mons. Meyer pareiškia, kad per dešimtį metų komunistai Kinijoje yra nužudę apie 50 katalikų kunigų misionierių.

MEXICO CITY. — Žiniomis iš Campeche miesto, tenai katalikai atsiėmę visas savo bažnyčias, kurios keletą metų buvo uždarytos.

DETROIT, Mich. — Kun. Charles Coughlin, kalbėdamas per radio apie komunizmą, kapitalizmą ir ateitį pareikė, kad komunizmo, kuris jau gana giliai yra įleidęs šaknis, nenugalėsime vien šūkiiais ir redakciniiais straipsniais. Pirmiausiai turime pašalinti kapitalizmo blogumus, o tai padarius ir komunizmas susmuks.

PROVIDENCE, R. I. — Čia gaisras iškrito šv. Antano vienuolyną. Ugniagesiams kovojant su ugnimi pirmame aukšte, 13 seserų vienuolių, antrame aukšte, koplyčioje, ramiai išklausė šv. Mišias.

PHILADELPHIA, Pa. — Vyskupas elektas H. L. Lamb, kurs paskirtas vyskupu pagalbininku Jo Eminencijai kardinolui Dougherty, Philadelphijos arkivyskupu, bus konsekruotas vyskupu šio kovo 19 d. Iškilmės įvyks vietos ŠS. Petro ir Povylė katedroje. Kardinolas Dougherty bus konsekratatorium. Kolkonsekratoriais bus vyskupai O'Hara ir Leech. Į šias nepaprastas iškilmes pakviestas valstybės gubernatorius ir šio miesto majoras, taip pat ir kiti miesto viršininkai.

PARIS, FRANCE. — 1914 metais vokiečiai sunaikino to miesto katedros varpus. Neseniai milijonieriaus John D. Rockefeller'io sūnus šiai katedrai paaukojo naujus varpus, kurios pašventino Rheims arkivyskupas, Jo Emin. kardinolas Suhard.

ST. LOUIS, Mo. — Kovo 25 d. sukančia lygiai 100 metų, kai šv. Juozapo Carondelet seserys šiame mieste steigė pirmą savo vienuolyną. Ta proga visuose šv. Juozapo seserų vienuolynuose bus laikomos iškilmingos pamaldos. Iš pradžių šis vienuolynas buvo įsteigtas šešių atvykusių iš Prancūzijos vienuolių; jų pirmas vienuolyno namas buvo menkutė bakužė. Dievui laiminant, vienuolynas išaugo taip, kad po 100 metų jame yra 3,058 profesijų vienuolių, kurios veda penkias kolegijas, 15 akademijų, 12 ligoninių, 10 našlaičiam prieglaudų, 2 kūdikiams namus ir turi po savo priežiūra daug aukštesnių mokyklų ir kitų amatinių mokyklų.

LONDONAS. — Velykų pirmadienį, balandžio 13 d. Westminster katedroj, Londone, bus laikomos šv. Mišios už pasaulio taiką. Mišias laikys Southwark vysk. P. Amigo. Mišisa (Lux-Origo) giedos visi žmonės. Praktikos dabar laikomos St. James bažnyčioj.

— Pagal "Popiežiaus Metraščių" per paskutinius 15 metų vyrų ordenų ir kongregacijų (vienuolių) narių skaičius padidėjo 35 nuoš. Pasirodo, kad daugiausia narių turi Pranciškonų ordinas. Pagal paskutinį 1935 m. spalio mėnesio apskaičiavimą, Pranciškonų ordinas turi 24,482 narius. 1934 m. turėjo tik 24,034, o 1933 m. — 22,527 narius.

— Šiomis dienomis Olandijos katalikai buvo surengę kongresą, kuriame dalyvavo septyni tūkstančiai atstovų iš viso krašto. Įžanginę kalbą pasakė vidaus reikalų ministris Ruys de Beerenbrouck.

— Du Šv. Petro aukštesnės mokyklos, Staten Island, N. Y., mokiniai: Hugh Kelly ir John Ryan išlaikė civilės tarnybos kvotimus į J. A. V. Jūrų akademiją, Annapolis. Kvotimuose dalyvavo virš 100 kandidatų.

— Nekatalikų laikraštis "The Ceylon Daily News" neseniai parašė apie popiežių: "Nors kas ir būtų priešingas popiežiams nusistatęs, negalėtų nieko prieš Pijaus XI asmenį pasakyti. Tame asmeny tiek jėgos, tiek patrauklumo, kad visas pasaulis klauso, kai jis kalba... Jis visada ir visur palaiko tik gerąją pusę ir nuolat rūpinasi tą mintį kituose įdegti. Samariečių netvarkos sukury, kurs grėsia praryti pasaulį, jis mokėjo pasidaryti dvasine Europos galva."

— Per pereinamus metus Pietų Afrikoje katalikų skaičius pakilo 413,000 žmonių. Iš tų naujųjų katalikų 76,000 yra europiečiai, 2,493 indai, 30,834 maišyti (nebaltaodžiai). Visi kiti t. y. dauguma iš atsivertusių yra negrai. Pietų Afrikoje misijonieriauja 658 kunigai, 650 broliukai vienuoliai ir 4,000 seserų vienuolių. Vyskupų ten yra trylika.

— Ryšium su katalikiškos spaudos rengiama paroda Vatikane ateinančią vasarą prasidėjo įvairiose šalyse patikrinimai kata-

likiškos spaudos. Mat parodos taisyklėmis į parodą priimami tik grynai katalikiški laikraščiai. Šitoks katalikiškų laikraščių patikrinimas Prancūzijoje jau pasibaigė. Pasirodė, kad ten grynai katalikiškų dienraščių yra 54, savaitraščių 200, parapijinių laikraščių 10,000 ir kitokių 2,000.

LIETUVIAI KATALIKAI AMERIKOJE

NEW YORK, N. Y. — Kovo 3 d. American Export laivu "Exeter" išplaukė į Šv. Žemę J. E. Vysk. T. Matulionis. Su juo kartu išvyko kun. D. Mikšys. Į laivą suvažiavo būrys kunigų palydėti: N. Pakalnis, J. Simonaitis, Dr. J. Koncius, J. Vaškas, M.I.C., P. Vanagas, M. Kemėžis, A. Petrauskas, K. Paulonis, J. Balkūnas, J. Aleksiūnas, P. Garmus ir kiti. Laivas išplaukė po penktai valandai iš Jersey City pier F.

NEW YORK, N. Y. — Kovo 2 d., vienam iš naujausių ir puošniausių New Yorko viešbūčių įvyko išleistuvių bankietas J. E. Vysk. T. Matulioniui, kurį surengė Kun. Vienyb. Rytų Prov. ir Kat. Fed. N. Y. ir N. J. apskritys. Nors tai buvo pirmadienio vakaras, bet rinktinės publikos prisirinko apie 300. Publika buvo mišri, kaip pažitūriomis, taip ir profesijomis. Daug svečių atvažiavo iš tolimesnių kolonijų. Vienu dvasiškių buvo arti 40.

BROCKTON, Mass. — Sekmadienį, kovo 8 d. Šv. Roko par. bažnyčioje įvyko iškilmingos gavėnios pamaldos ir naujų stacijų šventinimas 7:15 val. vakare. Šiose iškilmingose stacijų šventinimo pamaldose dalyvavo šie kunigai: K. Urbonavičius, Dr. M. Ražaitis, J. Vosylius, M.I.C., P. V. Strakauskas, P. Juras, S. P. Kneižis, J. Plevokas, vienuolis Pranciškonas ir vietiniai: kleb. J. Švagždys ir J. Petrauskas.

PATERSON, N. J. — Kun. S. Stonis, Šv. Kazimiero parapijos klebonas po ilgos ligos pasveiko ir nuo kovo 1 d. pradėjo eiti savo pareigas. Kun. J. Kinta, kuris laike ligos pavadavo kun. S. Stonį, grįžo atgal į Harrison, N. J.

SO. BOSTON, Mass. — Kun. Dr. Jurgis Šinkus, buvęs keletą metų Montrealeo klebonas ir keliolika metų užėmęs garbingas vietas Lietuvoje, kovo 11 dieną išvyko į Š. Amerikos Valstybes; apie kovo 17 pribuvo New York'e ir apsistojo pas kun. Norbertą Pakalnį, Brooklyno ŠS. Panelės Marijos Apreiškimo Bažnyčios kleboną. Amerikos lietuviai susilaukė labai dievoto, doro ir švento kunigo ir Kristaus Vynyne darbininko asmenyje kunigo Dr. Jurgio Šinkaus.

— Iš Lietuvos pranešama, kad Vysk. T. Matulionis "Mūsų Laikraštį" skaitė net ir Amerikoje būdamas. Pereitų metų "M. L." 52 numerį radęs aprašytus sunkius vienos džiovininkės pergyvenimus teikėsi atsiųsti jai savo laiminantį ir paguodžiantį laišką. Laiške be kit ko rašoma: "Paaukok savo ligą, savo vargus, savo ilgėsi Gerajam Jėzui už atsivirtimą tų, kurie Dievą užmiršo, kurie bažnyčionį neina. Per Jūsų tokią auką ne vienam nusidėjėliui Dievas duos atsivertimo malonę. Gulėdama ant patalo, būsi apaštalu." Ekscelencija pažvelėdamas pasimelsti kartu džiovininkei atsiuntė 5 dolerius.

LIETUVOJE

KAUNAS. — Pranai Dovydaičiui raštu pasižadėjus laikytis nustatytos drausmės ir Teologijos filosofijos fakto dekanui pareiškus, kad pasižadėjimas bus ištesėtas, faktas Praną Dovydaičį vėl išrinko religijų istorijos katedros ord. profesorium, ir Respublikos Prezidentas savo š. m. II, 16 aktu paskyrė jį toms pareigoms nuo š. m. III. 16.

KAUNAS. — Vasario 24 d., 6 val. ryto, mirė kun. Jonas Ruibys, Karmėlavos klebonas.

KAUNAS. — Kovo 11 d. laikinoji Lietuvos sostinė gyveno savo istorijoje didžiausią potvynį, užsikimšus ledams Nemune. Vanduo Nemune pakilo iki 20 pėdų aukščiau normalaus stovio ir užliejo visas miesto žemiausias dalis. Daugiau kaip 5,000 asmenų netekos mantos ir paštogės. Kai kuriais miesto centrinėmis gatvėmis susisieki-

mas tegalimas buvo tik valtimis. Miesto savivaldybė rūpinasi nukentėjusiais gyventojais.

VILNIUS. — "Vilniaus Rytojus" rašo, kad Švencionių storastijos įsakymu sulaukytas veikimas liet. šv. Kazimiero dr. jos Adutiško skyriaus, Dvariškių skyriaus ir Tverečiaus miestelio skyriaus (kurį buvę sudarę moterys). Be to, Brėslaujos apskrityje sulaukytas dar liet. šv. Kazimiero draugijos Jurėnų ir Kupėlių skyrių veikimas.

RASEINIAI. — Prieš karą miręs vienas Raseinių vienuolyno domininkonas, yra palaidotas Kalnųjų kapinėse. Prieš kurį laiką domininkonai atsilankė prie jo kapo ir nutarė išimti jo kirstą ir perkelti į Raseinių kapines. Jo atminimui manoma pastatyti gražų paminklą.

LEKĖČIAI. — Apylinkėj daug serga ir miršta žmonės. Petelkų šeimoj įvyko retas atsitikimas. Žmona, kuri sirgo, buvo paguldyta ligoninėj, o jos vyras, kuris jautėsi neperblogiausiai, buvo savo namuose, bet jo sveikatai pablogėjus, mirė. Po kelių valandų gauna telegramą, kad tą pačią valandą ir tą pačią minutę mirusi ir jo žmona.

— Kamajų šv. Vincento a Paulo dr. ja 1936 m. valdybą išrinko tokią: kleb. kun. J. Kriščiūną, kun. J. Lapinską, p. K. Indriūniene, T. Kriukelį ir A. Dulkytę. Šv. V. a Paulo dr. ja išlaiko senelių prieglaudą, kurioje dabar gyvena ir pilną išlaikymą gauna 27 žmonės — seneliai. Prieglaudos gyvenimas kiekvienį metą yra gerinamas ir tobulinamas.

— Klaipėdos lietuviai steigė privačias mokyklas. Klaipėdos kr. direktorijai padarius mokyklų reformą ir lietuvių kalbą mokyklose palikus antraeile, mokyklų draugija nutarė įsteigti apie 10 privačių mokyklų, kuriuose dėstomoji kalba būtų lietuvių kalba. Tuo būdu Klaipėdos krašto lietuvių tėvų vaikai vėl bus mokomi pirmoje eilėje lietuviškai, o ne vokiškai, kaip reformavo Balčiaus direktorija.

4085260